

Simili modo poterimus excitare fidem circa reliquos fidei nostræ articulos, considerando rationes & motiva, quæ illos creditu dignos faciunt: & divinæ auctoritatis magnitudinem, propter quam firmissimè credi debent.

CAPUT III.

*Quomodo excitanda spes remissionis peccatorum,
& salutis obtinenda?*

CONsiderandum, Primò, quod Deus ex nihilo nos ad imaginem suam creavit, non ut damnaret; sed ut salvaret, & gloriæ suæ participes faceret. Bonum enim est sui communicativum, & summi boni est, summè se communicare.

Secundò, quòd cùm lapsi essemus in peccatum & perditionem, Filium suum miserit, ut natura nostra assumpta pro nobis satisfaceret, nos redimeret, & ex inimicis amicos Dei, & filios, & Regni cælestis hæredes efficeret. *Sic enim Deus dilexit mundum, ut Filium suum unigenitum daret; ut omnis qui credit in illum, non pereat, sed habeat vitam æternam*
Ioan. 3.

Tertiò,

Tertio, Si Deus, cum adhuc essemus inimici, nos ita dilexit, ut voluerit pro nobis mortem subire; quanto magis nunc, cum ei servire & placere cupimus, nos salvare desiderat, cum ad hoc morte non sit amplius opus? *Si enim, inquit Apostolus, cum inimici essemus, reconciliati sumus Deo per mortem Filij ejus: multò magis reconciliati, salvi erimus in vitâ ipsius. Rom. 5.*

Quartò, Deum velle omnes homines salvos fieri: ut expresse Apostolus affirmat. Imò certum est, omnibus hominibus, præsertim fidelibus, ex parte Dei dari auxilium sufficiens, quo salutem consequi possint, si velint cooperari, ut ex Concilio Arausicano cap. 25. & ex Trident. sess. 6. c. 13. colligitur.

Quintò, Misericordiam Dei & meritum Christi esse infinites majora, quàm sit gravitas peccatorum totius mundi: omniâque omnium hominum peccata ad misericordiam Dei, & meritum Christi, esse instar guttæ aquæ ad immensum ignem. Quàm facile immensus ignis consumit guttam aquæ, tam facile Dei misericordia, & Christi meritum absumerent omnia mundi peccata, si homines ex parte suâ se disponerent, & de illis dolerent.